TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 14. aprīlī *

Lieta C-341/02

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2002. gada 25. septembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv J. Saks [*J. Sack*] un H. Krepels [*H. Kreppel*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Vācijas Federatīvo Republiku, ko pārstāv V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*] un A. Tīmane [*A. Tiemann*], pārstāvji,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — vācu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*] (referents), K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un K. Šīmans [*K. Schiemann*],

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],

sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 29. aprīlī,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas, izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar šo prasību Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, neuzskatot par minimālās algas sastāvdaļu citās dalībvalstīs reģistrētu darba devēju to darbiniekiem būvniecības nozarē, kas norīkoti darbā Vācijā, izmaksāto prēmiju un piemaksu kopumu — izņemot minētajā nozarē nodarbinātajiem darba ņēmējiem izmaksājamo piemaksu — un tādējādi neņemot vērā algas daļu, ko šie darba devēji ir faktiski izmaksājuši to norīkotajiem darba ņēmējiem, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar EKL 49. pantu un Eiropas Parlamenta un

Padomes 1996. gada 16. decembra Direktīvas 96/71/EK par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā (OV 1997, L 18, 1. lpp.) 3. pantu.

2 Vācijas Federatīvā Republika lūdz Tiesu noraidīt prasību un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 96/71 preambulas divpadsmitais apsvērums paredz, ka Kopienas tiesības neizslēdz iespēju dalībvalstīs piemērot to tiesību aktus vai kolektīvos līgumus, ko ir parakstījuši darba devēji un darba ņēmēji, jebkurai personai, kuru kaut vai īslaicīgi nodarbina to teritorijā, lai gan šīs personas darba devējs ir reģistrēts citā dalībvalstī.

4 Atbilstoši Direktīvas 96/71 1. panta 1. punktam ar nosaukumu "Darbības joma":

"Šo direktīvu piemēro dalībvalstī reģistrētiem uzņēmumiem, kuri saistībā ar starptautisku pakalpojumu sniegšanu norīko darba ņēmējus darbā kādā dalībvalstī [..]."

5 Minētās direktīvas 3. panta ar nosaukumu "Darba noteikumi un nosacījumi" 1.–7. punktā noteikts:

"1. Dalībvalstis nodrošina, lai neatkarīgi no tiesību akta, ko piemēro darba attiecībām, 1. panta 1. punktā minētie uzņēmumi nodrošinātu to teritorijā darbā norīkotajiem darba ņēmējiem darba noteikumus, kas attiecas uz šādiem jautājumiem, kurus tajā dalībvalstī, kurā darbu veic, nosaka:

— ar normatīviem vai administratīviem aktiem un/vai

— ar kolektīviem līgumiem [..], kas ir pasludināti par vispārēji piemērojamiem 8. punkta nozīmē, ciktāl tie attiecas uz pielikumā minētajām darbībām:

— [..]

c) minimālajām algas likmēm, to skaitā likmes par virsstundām; šo apakšpunktu nepiemēro darba pensiju papildu sistēmām;

[..]

Šīs direktīvas 1. punkta c) apakšpunktā minēto minimālās algas likmes jēdzienu definē valsts tiesību aktos un/vai tās dalībvalsts praksē, kurā darba ņēmējs ir norīkots darbā.

[..]

7. Panta 1.–6. punkta noteikumi nekavē tādu darba noteikumu un nosacījumu piemērošanu, kas ir labvēlīgāki darba ņēmējiem.

Komandējuma naudu, kas saistīta ar attiecīgo norīkojumu, uzskata par minimālās algas daļu, ja vien to neizmaksā, atlīdzinot tādus faktiskos izdevumus saistībā ar norīkojumu darbā kā ceļa, dzīvokļa un uzturēšanās izdevumi."

Valsts tiesiskais regulējums

6 Būvniecības industrijai ir piemērojams 1996. gada 26. februāra likums par darba ņēmēju norīkošanu darbā (*Arbeitnehmer-Entsendegesetz*; *BGBl. 1996 I*, 227. lpp.) redakcijā, kas bija spēkā, beidzoties argumentētajā atzinumā paredzētajam termiņam (turpmāk tekstā — "*AEntG*").

7 *AEntG* 1. panta 1. punkts attiecina vairākus kolektīvos līgumus, kam ir vispārēja piemērojamība, uz ārvalstīs reģistrētiem darba devējiem un uz to darba ņēmējiem, kas norīkoti darbā Vācijā. Minētā noteikuma redakcija ir šāda:

"No kolektīviem līgumiem būvniecības nozarē, kas pasludināti par vispārēji piemērojamiem, izrietošās tiesību normas [..], kas attiecas uz minimālo algu, iekaitot atlīdzību par virsstundām [..], ir piemērojamas [..] arī darba attiecībām starp ārvalstīs reģistrētu darba devēju un tā darbinieku, kas strādā šī kolektīvā līguma teritoriālās darbības jomā. Darba devējam pirmā teikuma izpratnē vismaz ir jānodrošina savam darbiniekam, kas strādā kolektīvā līguma — tāda kā pirmajā teikumā paredzētais kolektīvais līgums — teritoriālās darbības jomā, minētajā līgumā paredzētie darba nosacījumi."

8 Katrā konkrētā gadījumā piemērojamo kolektīvo līgumu saraksts saskaņā ar *AEntG* ir paredzēts rokasgrāmatā (*vade-mecum*) par darba ņēmēju norīkošanu darbā ārvalstīs reģistrētu uzņēmumu vajadzībām (*Merkblatt für Arbeitgeber mit Sitz im Ausland zum Arbeitnehmer-Entsendegesetz*; turpmāk tekstā — "rokasgrāmata").

9 1999. gada 26. maija kolektīvā līguma 2. pantā, ar ko Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā nosaka minimālo algu būvniecības nozarē (*Tarifvertrag zur Regelung eines Mindestlohnens im Baugewerbe im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland*; turpmāk tekstā — "kolektīvais līgums par minimālo algu"), paredzēts, ka minimālo algu veido minētajā līgumā paredzētā samaksa par stundu darbu un būvniecības nozarē nodarbinātajiem darba ņēmējiem piešķiramā piemaksa, kas kopā veido vispārīgo līgumā paredzēto samaksu par stundu darbu. Minētā līguma noteikumi ar 1999. gada 25. augusta noteikumiem par obligāti piemērojamiem darba nosacīju-

miem būvniecības nozarē (*Verordnung über zwingende Arbeitsbedingungen im Baugewerbe*; *BGBl. 1999 I*, 1894. lpp.) ir pasludināti par vispārēji piemērojamiem.

10 Kolektīvais līgums par minimālo algu, kas bija spēkā laikposmā no 2000. gada 1. septembra līdz 2002. gada 31. augustam, bija 2002. gada 2. jūnija līgums, kas bija pasludināts par vispārēji piemērojamu 2000. gada 17. augustā.

11 Noteikumi attiecībā uz atvaļinājumu, par to izmaksājamo atalgojumu, apmaksātā atvaļinājuma fondu režīmu, kā arī papildu piemaksām par tostarp smagiem darbiem un virsstundām ir noteikti citos, par vispārēji piemērojamiem pasludinātos kolektīvos līgumos.

12 Rokasgrāmatas 4. pielikumā redakcijā, kas bija spēkā argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa izbeigšanās laikā, noteikts, ka darba devēja izmaksātās prēmijas un piemaksas, izņemot vispārīgo piemaksu, kas tiek piešķirta būvniecības nozarē nodarbinātajiem, netiek uzskatītas par minimālās algas daļu. Minētais pielikums nosaka, ka šīs piemaksas it īpaši ietver piemaksas par virsstundām, par nakts darbu, par darbu svētdienās vai svētku dienās, kā arī piemaksas par ceļa izdevumiem un smagu darbu.

Pirmstiesas procedūra

13 Saistībā ar saņemto sūdzību Komisija atzina, ka Vācijā spēkā esošā metode, kas neatzīst citās dalībvalstīs reģistrētu darba devēju saviem būvniecības nozarē

nodarbinātajiem darbiniekiem, kuri norīkoti darbā Vācijas Federatīvajā Republikā, izmaksāto prēmiju un piemaksu kopumu par minimālās algas sastāvdaļu, nav saderīga ar Direktīvas 96/71 noteikumiem un ietekmē pakalpojumu sniegšanas brīvību saskaņā ar EKL 49. pantu. Līdz ar to ar 2000. gada 3. aprīļa vēstuli Komisija aicināja minēto dalībvalsti sniegt savus paskaidrojumus šajā sakarā.

14 Ar 2000. gada 21. jūnija vēstuli Vācijas valdība noliedza valsts pienākumu neizpildi, pamatojoties it īpaši uz Direktīvas 96/71 3. panta 1. punkta otro daļu. Tā norādīja, ka jēdzienu "minimālās algas likme" definē tās valsts tiesību aktos vai praksē, kurā darba ņēmējs ir norīkots darbā. Lai nodrošinātu minimālās algas ievērošanas uzraudzību atbilstoši Vācijā spēkā esošajiem noteikumiem, nevar ņemt vērā piemaksas, kas ietekmē attiecību starp samaksu un darbu, kā paredzēts piemērojamajā kolektīvajā līgumā. Vācijas valdība tomēr pauda gatavību ņemt vērā noteiktus pakalpojumus, kas neietekmē šo attiecību, un vajadzības gadījumā attiecīgi grozīt rokasgrāmatu.

15 Tā kā Komisiju neapmierināja Vācijas Federatīvās Republikas sniegtie paskaidrojumi, Komisija 2001. gada 2. aprīlī iesniedza minētajai dalībvalstij argumentētu atzinumu, aicinot to izpildīt šī atzinuma prasības divu mēnešu termiņā no tā paziņošanas brīža.

16 Pēc Vācijas valdības atbildes uz argumentēto atzinumu, kas datēta ar 2001. gada 31. maiju, kurā tā vairākos jautājumos atkārtoja savu iepriekšējo argumentāciju, vienlaikus atzīstot, ka dažas rokasgrāmatas sastāvdaļas pilnībā neatbilst Direktīvas 96/71 noteikumiem, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

17 Komisija apgalvo, ka Vācijas tiesiskais regulējums, kas attiecībā uz prēmijām un piemaksām, salīdzinot Vācijas noteikumos paredzētās minimālās algas likmes ar darba ņēmējiem, kurus citās dalībvalstīs reģistrēts darba devējs norīkojis darbā, faktiski izmaksāto atalgojumu, paredz ņemt vērā tikai vispārīgo būvniecības nozarē nodarbinātajiem piešķiramo piemaksu, ir pretrunā ar Direktīvas 96/71 noteikumiem un EKL 49. pantu.

18 Komisija uzskata, ka citās valstīs reģistrētiem darba devējiem var būt pienākums atbilstoši šajās valstīs spēkā esošajiem noteikumiem papildus parastajai algai par nostrādātajām stundām izmaksāt vēl citas atalgojuma sastāvdaļas. Tomēr saskaņā ar Vācijas tiesisko regulējumu šīs sastāvdaļas nevar ņemt vērā, aprēķinot minimālo algu. Komisija uzskata, ka tādējādi, neņemot vērā prēmijas un piemaksas, saistībā ar algām rodas lielāki izdevumu par tiem, kādi Vācijas darba devējiem ir par saviem darbiniekiem, un ka tas traucē citās dalībvalstīs reģistrētiem darba devējiem sniegt pakalpojumus Vācijā. Lai gan ir tiesa, ka dalībvalsts, kuras teritorijā darba ņēmējs norīkots darbā, ir tiesīga atbilstoši Direktīvai 96/71 noteikt minimālo algas likmi, tā nevar, salīdzinot šo likmi un citās dalībvalstīs reģistrēta darba devēja izmaksāto atalgojumu, piespiest ievērot savu atalgojuma struktūru.

19 Komisija norāda, ka Vācijas Federatīvā Republika kā minimālās algas sastāvdaļu nav atzinusi nedz noteiktas piemaksas, tādas kā piemaksas attiecībā uz trīspadsmito un četrpadsmito algas mēnesi, nedz arī citās dalībvalstīs reģistrētu darba devēju veiktās iemaksas Vācijas fondiem pielīdzināmos atvaļinājuma un izlīdzināšanas fondos tiktāl, ciktāl šīs summas tieši vai netieši nonāk citā dalībvalstī darbā norīkota darba ņēmēja rīcībā.

20 Vācijas valdība norāda uz paredzēto rokasgrāmatas grozījumu attiecībā uz citā dalībvalstī reģistrēta darba devēja izmaksātajām prēmijām un piemaksām, kas atšķiras no tām, kuras maina attiecību starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un tā saņemto atalgojumu. Šīs prēmijas un piemaksas principā vajadzētu atzīt par minimālās algas sastāvdaļu.

21 Savukārt prēmijas un piemaksas, kas izjauc līdzsvaru starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un tā saņemto atlīdzību, atbilstoši Vācijas tiesiskajam regulējumam nevar uzskatīt par minimālās algas daļu un nevar atzīt par minimālās algas daļu, salīdzinot likmi, kas maksājama saskaņā ar Vācijas noteikumiem, un citās dalībvalstīs reģistrētu darba devēju maksāto atalgojumu. Kolektīvais līgums par minimālo algu neaprobežojas ar absolūtas summas noteikšanu, bet satur citus noteikumus attiecībā uz saistību starp atalgojumu, kas darba devējam jāmaksā, un pakalpojumu, kas jāsniedz darba ņēmējam. Īpašas piemaksas reglamentē cits kolektīvs pamatlīgums, nevis kolektīvais līgums par minimālo algu.

22 Vācijas valdība apgalvo, ka ārpus parastā darba laika nostrādātajām darba stundām, kas saistītas ar īpaši augstām prasībām rezultāta kvalitātei vai īpašiem ierobežojumiem un riskiem, ir augstāka ekonomiskā vērtība nekā parastajām darba stundām un ka ar to saistītās piemaksas nav jāņem vērā, aprēķinot minimālo algu. Ja šīs

summas ņemtu vērā, veicot minēto aprēķinu, darba ņēmējam būtu liegta ekonomiskā pretvērtība par minētajām darba stundām.

23 Vācijas valdība apgalvo, ka Komisija savā prasībā balstās uz Vācijas tiesiskā regulējuma kļūdainu konstrukciju. Tā norāda — Komisija kļūdaini uzskata, ka atbilstoši minētajam tiesiskajam regulējumam citā dalībvalstī reģistrētam darba devējam tāda darba gadījumā, kas saistīts ar īpašām grūtībām, bez minimālās algas ir jāmaksā arī Vācijā noteiktās papildu piemaksas.

Tiesas vērtējums

24 Vispirms jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Kopienu tiesības neaizliedz dalībvalstij uzlikt citā dalībvalstī reģistrētam uzņēmumam, kas sniedz pakalpojumus tās teritorijā, pienākumu maksāt šīs valsts noteikumos paredzēto minimālo atalgojumu (1982. gada 3. februāra spriedums apvienotajās lietās 62/81 un 63/81 *Seco* un *Desquenne & Giral*, *Recueil*, 223. lpp., 14. punkts; 1996. gada 28. marta spriedums lietā C-272/94 *Guiot*, *Recueil*, I-1905. lpp., 12. punkts; 1999. gada 23. novembra spriedums apvienotajās lietās C-369/96 un C-376/96 *Arblade* u.c., *Recueil*, I-8453. lpp., 33. punkts; 2001. gada 15. marta spriedums lietā C-165/98 *Mazzoleni* un *ISA*, *Recueil*, I-2189. lpp., 28. un 29. punkts, un 2002. gada 24. janvāra spriedums lietā C-164/99 *Portugaia Construções*, *Recueil*, I-787. lpp., 21. punkts). Šādam tiesiskajam regulējumam jābūt piemērotam ar to izvirzītā mērķa sasniegšanai, tas ir — norīkoto darba ņēmēju aizsardzībai, un tā realizēšanā nedrīkst pārsniegt to, kas vajadzīgs šī mērķa sasniegšanai (šajā sakarā it īpaši skat. iepriekš minētos spriedumus *Arblade* u.c., 35. punkts; *Mazzoleni* un *ISA*, 26. punkts, un 2004. gada 12. oktobra spriedumu lietā C-60/03 *Wolff & Müller*, Krājums, I-9553. lpp., 34. punkts).

25 Minētā judikatūra ir ieviesta Direktīvas 96/71 3. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktā, atbilstoši kuram dalībvalstis nodrošina, lai neatkarīgi no tiesību akta, ko piemēro darba attiecībām, šajā direktīvā minētie uzņēmumi nodrošinātu to teritorijā darbā norīkotajiem darba ņēmējiem darba noteikumus, kas tostarp attiecas uz minimālās algas likmi, tai skaitā likmi par virsstundām, un kas ir noteikti tās dalībvalsts tiesību aktos, kurā darba ņēmējs ir norīkots darbā. 3. panta 1. punkta otrajā daļā noteikts, ka "minimālās algas likmes" jēdzienu definē "valsts tiesību aktos un/vai tās dalībvalsts praksē, kurā darba ņēmējs ir norīkots darbā".

26 Šajā gadījumā ir vispāratzīts, ka Vācijas Federatīvā Republika *AEntG* ietvaros ir izmantojusi Direktīvā 96/71 paredzēto iespēju pieņemt valsts teritorijā noteikumus par minimālo algu. Kā izriet no šī sprieduma 7.–10. punkta, noteikti kolektīvie līgumi ar vispārēju piemērojamību, tādi kā attiecībā uz minimālo algu, saskaņā ar minētā tiesību akta 1. panta 1. punktu attiecas arī uz ārvalstīs reģistrētiem darba ņēmējiem un uz darba ņēmējiem, ko tie norīkojuši darbā Vācijā. Katrā konkrētā gadījumā piemērojamo līgumu saraksts atbilstoši *AEntG* noteikumiem ir noteikts rokasgrāmatā.

27 Lietas dalībniekiem šajā lietā tomēr ir atšķirīgi viedokļi par metodi, kas piemērojama, salīdzinot minimālo algas likmi, kas maksājama atbilstoši Vācijas noteikumiem, ar atalgojumu, ko saviem norīkotajiem darba ņēmējiem faktiski izmaksā citās dalībvalstīs reģistrēti darba devēji. Jautājums tātad ir par to, kādas prēmijas un piemaksas dalībvalstij jāņem vērā kā minimālās algas sastāvdaļa, pārbaudot tās aprēķina pareizību.

28 Jāatgādina, ka atbilstoši rokasgrāmatas 4. pielikuma noteikumiem darba devēja samaksātās prēmijas un piemaksas Vācijā netiek uzskatītas par minimālās algas

sastāvdaļu, izņemot vispārīgo būvniecības nozarē nodarbinātajiem izmaksājamo piemaksu. No lietas materiāliem izriet, ka papildus minētajai piemaksai šajā sakarā tiek ņemti vērā tādi darba līgumā paredzēti maksājumi kā kompensācija par starpību starp valsts noteikto algu un saskaņā ar *AEntG* maksāto algu. Komisija uzskata, ka, aprēķinot minimālo algu, principā jāņem vērā ārpus Vācijas reģistrēto darba devēju to norīkotajiem darba ņēmējiem izmaksāto prēmiju un piemaksu kopums.

29 Vispirms jāprecizē — puses piekrīt, ka atbilstoši Direktīvas 96/71 3. panta 1. punkta pirmās daļas c) apakšpunktam un 7. punkta otrajai daļai par minimālās algas daļu nav jāuzskata atlīdzība par virsstundām, iemaksas papildu pensiju sistēmās, ar norīkojumu darbā saistītie faktiskie izdevumi, kā arī ar citādu pamatojumu nekā atalgojums par nostrādātajām stundām aprēķinātās kopsummas. Vērā ir jāņem algas bruto apmērs.

30 Turpinājumā jāatgādina, ka Vācijas valdība neapstrīd, ka rokasgrāmata pilnībā neatbilst Direktīvas 96/71 noteikumiem. Turklāt pēc argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa tā ir to grozījusi Komisijas norādītajā veidā, mainot "izņēmuma noteikumu", lai ņemtu vērā prēmijas un piemaksas. Pēc šī grozījuma, kontrolējot minimālās algas samaksu, tiek ņemti vērā visi citā dalībvalstī reģistrēta darba devēja veiktie papildu maksājumi tiktāl, ciktāl attiecība starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un par to saņemto atlīdzību netiek mainīta tādā veidā, kas kaitē darba ņēmējam.

31 Vācijas valdība savā paskaidrojumā turklāt norāda, ka tā paredz papildināt rokasgrāmatu, lai par minimālās algas sastāvdaļu atzītu piemaksas attiecībā uz trīspadsmito un četrpadsmito algas mēnesi, ar nosacījumu, ka laikā, kad darba ņēmējs norīkots darbā Vācijā, tās ir maksātas regulāri, samērīgi, faktiski un neatsaucami un ka tās darba ņēmējam ir izmaksātas paredzētajā termiņā. Komisija savā atbildes rakstā norāda, ka šis ierosinātais grozījums šajā sakarā varētu nodrošināt valsts tiesiskā regulējuma atbilstību Direktīvai 96/71.

32 Jākonstatē, ka Vācijas valdības pieņemtie un ierosinātie grozījumi tādējādi var novērst dažādās neatbilstības starp attiecīgo valsts tiesisko regulējumu un Direktīvas 96/71 noteikumiem.

33 Jebkurā gadījumā jāatgādina, ka valsts pienākumu neizpilde ir jāizvērtē, ņemot vērā to dalībvalsts situāciju, kāda tā bija, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam (skat. it īpaši 2003. gada 16. janvāra spriedumu lietā C-63/02 Komisija/Apvienotā Karaliste, *Recueil*, I-821. lpp., 11. punkts, un 2004. gada 16. decembra spriedumu lietā C-313/03 Komisija/Itālija, Krājumā nav publicēts, 9. punkts). Vēlāk veiktos grozījumus Tiesa nevar ņemt vērā (skat. it īpaši 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā C-482/03 Komisija/Īrija, Krājumā nav publicēts, 11. punkts).

34 Attiecībā uz citās dalībvalstīs reģistrētu darba devēju veiktajām iemaksām Vācijas fondiem pielīdzināmos atvaļinājumu un izlīdzināšanas fondos no Vācijas valdības atbildes uz argumentēto atzinumu izriet, ka minētās iemaksas Vācijā atbilst apmaksātam atvaļinājumam un piemaksām par atvaļinājumu. Vācijas valdība savā

iebildumu rakstā norāda, ka šajā sakarā lieta būtu jāizlemj, ņemot vērā tās argumentus attiecībā uz maksājuma par atvaļinājumu samērīgu samaksu un noteikumiem attiecībā uz maksāšanas termiņiem. Tiesas sēdē tā norādīja, ka minētais maksājums bija jāveic *prorata temporis* un paredzētajā termiņā.

35 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai prasības par valsts pienākumu neizpildi ietvaros Komisijai ir jāpierāda apgalvotā valsts pienākumu neizpilde. Komisijai ir jāsniedz Tiesai vajadzīgie pierādījumi, lai tā varētu pārbaudīt, vai pastāv šī pienākumu neizpilde, un tā nevar pamatoties uz pieņēmumiem (skat. it īpaši 1982. gada 25. maija spriedumu lietā 96/81 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, 1791. lpp., 6. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-194/01 Komisija/Austrija, *Recueil*, I-4579. lpp., 34. punkts).

36 Nedz argumentētais atzinums, nedz Komisijas atbilde neļauj novērtēt, vai sūdzība par to, ka, aprēķinot minimālo algu, nav ņemtas vērā citās dalībvalstīs reģistrētu darba devēju veiktās iemaksas Vācijas fondiem pielīdzināmos atvaļinājumu un izlīdzināšanas fondos, ir pastāvīga sūdzība vai tieši pretēji — sakrīt ar sūdzību attiecībā uz to, ka minētajā aprēķinā nav ņemtas vērā piemaksas attiecībā uz trīspadsmito un četrpadsmito algas mēnesi. Tas, ka Vācijas valdībai bija grūti sniegt atbildi uz Komisijas sūdzībām attiecībā uz iemaksām atvaļinājumu fondos, apstiprina, ka šie apgalvojumi ir neskaidri.

37 Šādos apstākļos šķiet, ka Komisija nav pietiekami skaidri pierādījusi savas sūdzības konkrēto apjomu un nav iesniegusi Tiesai vajadzīgos pierādījumus, lai noskaidrotu, vai tas, ka atbildētājs, definējot minimālās algas jēdzienu, nav ņēmis vērā tādas iemaksas kā šajā gadījumā, ir no Direktīvas 96/71 3. panta izrietošu pienākumu neizpilde.

38 Visbeidzot, ir jāizanalizē strīdīgais pamatjautājums, proti — vai darba devēja samaksātās prēmijas un piemaksas, kas pēc Vācijas valdības uzskata izjauc līdzsvaru starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un par to saņemto atlīdzību, ir jāatzīst par minimālās algas sastāvdaļu. It īpaši tas attiecas uz piemaksām par kvalitāti un piemaksām par netīru, smagu vai bīstamu darbu.

39 Jāsecina, ka pretēji Komisijas apgalvotajam prēmijas un piemaksas, kas tās valsts tiesību aktos vai praksē, kurā darba ņēmējs ir norīkots darbā, nav definētas kā minimālās algas sastāvdaļa un kas izjauc attiecību starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un par to saņemto atlīdzību, atbilstoši Direktīvas 96/71 noteikumiem nav uzskatāmas par minimālās algas sastāvdaļu.

40 Būtībā ir pilnīgi normāli, ja darba devējs īpašos apstākļos prasa darba ņēmējam veikt papildu darbu vai strādāt virsstundas, saņemot par šo pakalpojumu atlīdzību, un, aprēķinot minimālo algu, šī kompensācija nav jāņem vērā.

41 No šī sprieduma 30.–33. punkta izriet, ka Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar Direktīvas 96/71 3. pantu.

42 Tā kā valsts pienākumu neizpilde ir konstatēta, pamatojoties uz minēto direktīvu, nav jāizskata prasība attiecībā uz EKL 49. pantu.

43 Šādos apstākļos ir jākonstatē — neatzīstot par minimālās algas sastāvdaļu citās dalībvalstīs reģistrēta darba devēja saviem būvniecības nozarē nodarbinātajiem darbiniekiem, kas norīkoti darbā Vācijā, izmaksātās prēmijas un piemaksas, kas neizjauc attiecību starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un par to saņemto atlīdzību, izņemot vispārīgo būvniecības nozarē nodarbinātajiem piešķiramo piemaksu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar Direktīvas 96/71 3. pantu.

44 Pārējā daļā prasība tiek noraidīta.

Par tiesāšanās izdevumiem

45 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar minētā panta 3. punkta pirmo daļu, ja lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā Komisijai un Vācijas Federatīvajai Republikai spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. .

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **neatzīstot par minimālās algas sastāvdaļu citās dalībvalstīs reģistrēta darba devēja saviem būvniecības nozarē nodarbinātajiem darbiniekiem, kas norīkoti darbā Vācijā, izmaksātās prēmijas un piemaksas, kas neizjauc attiecību starp darba ņēmēja sniegto pakalpojumu un par to saņemto atlīdzību, izņemot vispārīgo būvniecības nozarē nodarbinātajiem piešķiramo piemaksu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar 3. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 16. decembra Direktīvā 96/71/EK par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā;**

2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**

3) **lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.**

[Paraksti]